

El Fill del Mestre

CANÇONS DEL
PAÍS DESCALÇ

JORDI GASION VA COMENÇAR A FER ELS SEUS PRIMERS PASSOS EN AIXÒ DE LES CANÇONS AMB EL GRUP DE ROCK KAP DE BOIG. AVIAT, PERÒ, ES VA TROBAR EXPLICANT HISTÒRIES QUE NO HI TENIEN CABUDA, I AIXÍ VA NÈIXER EL FILL DEL MESTRE. ERA L'ANY 2002, I PEL CERVELL D'AQUEST JOVE D'ALPICAT (EL SEGRIÀ), VEÍ I ADMIRADOR DE XAVIER BARÓ, HI PASSAVEN ELS CLÀSSICS DEL ROCK'N'ROLL I EL FOLK NORD-AMERICÀ: JANIS JOPLIN, NEIL YOUNG, TOM WAITS, BOB DYLAN, LEONARD COHEN... TOT EL QUE SONAVA AL VELL BAR GLOBUS D'ALPICAT, QUE REGENTAVA LA SEVA GERMANA GRAN, I ON VA VIURE ALGUNES DE LES EXPERIÈNCIES QUE LI CANVIARIEN LA VIDA PER ENCARRILAR-LO CAP A UNA ESTRANYA MANIA, LA DE FER CANÇONS, QUE EL VA DUR EL 2005 A PUBLICAR 78 (SATCHMO RECORDS). ARA EDITA AQUELLA ESTRANYA MANIA DE CREURE EN LA VIDA (QUADRANT, 2007), ON PERFECCIONA EL SEU DISCURS ÍNTIM I LLIURE.

TEXT: ROGER PALÀ / FOTO: JUAN MIGUEL MORALES

Va veure la llum als 12 anys. Era a principis dels noranta, quan els hippies encara anaven a collir la fruita a Alpicat. Un estiu hi va conèixer en Froilan, un home d'uns 40 anys, amb una barba llarga i blanca, que sempre anava descalç amb els peus negres com el carbó i embolicant cigarretes sense parar. "Un dia em va preguntar si tenia una guitarra a l'abast, i al moment vaig anar a buscar-n'hi una a casa. En aquell instant va començar realment la meva estranya mania de creure en la música", explica Jordi Gasion. Aquella nit van sonar tots els grans: els Beatles, la Creedence, Neil Young... "I una cançó d'un tal Sisa que em va meravellar. Es deia 'Qualsevol nit pot sortir el sol'." Durant els set minuts que va durar el tema, tot va canviar per a aquell nen de Ponent. "Vaig tenir clar el que volia ser, que tot el que havia après no em servia per a res. La lliçó magistral d'aquella nit m'havia fet veure que hi havia una altra vida, una altra manera d'entendre el món i les persones." Temps després van arribar les nits al Globus d'Alpicat, un bar musical on va estar treballant nou anys. "Sobretot en recordo un aire màgic, amb pinzellades musicals, i mirades netes. Crec que algun cop en vam arribar a dir que era com 'la llibertat condicional del fred horari laboral dels dies'. Ens col·locàvem molt!" Al Globus, Gasion va ampliar la seva afició musical i va començar a compondre cançons. "No puc entendre la vida sense música, suposo que tot va lligat, la música ens fa sentir coses que no es poden tocar, que hi són però no es deixen veure, que et fan sentir especial en moments completament diferents. Per mi és un refugi acollidor on passo la major part del dia", comenta. "Potser aquest disc s'hauria d'haver titulat *Aquella estranya mania de creure en la música...*"

LA PRESSIÓ DE SUPERAR-SE

El segon treball d'El Fill del Mestre perfecciona el discurs musical de 78, cuidant més els arranjaments. "Ha estat força complicat, per la durada i pels inconvenients que han anat sorgint durant la gravació. Hi havia una pressió extra, un precedent per superar, però a poc a poc les cançons anaven agafant forma i creixien per si soles. És un disc que s'ha treballat molt a l'estudi, hem agafat al vol més d'un arranjament que al final hem inclòs al disc." De tot plegat n'han quedat perles com "País descalç", una cançó que Jordi Gasion defineix com "un retorn a casa, en el sentit de retrobar-te amb els teus, de creure un altre cop en les coses senzilles, de treure importància a la vida, de creure en les persones pel que són i no pel que voldríem que fossin". Al marge de les referències clàssiques, en la musicalitat d'El Fill del Mestre també s'hi aprecia un coneixement del nou folk nord-americà, que es fa explícit per exemple a la cançó "110 colors", on cita South San Gabriel. "Últimament m'atreu molta gent de l'altra banda de l'Atlàntic com Iron & Wine, Elvis Perkins, Joanna Newsom... I torno a estar enganxat a Nick Drake."

Una altra de les cançons, "La llum del teu destí", la dedica a la seva filla, Lluna. "És una de les màximes raons d'aquella estranya mania que tinc de creure en la vida."

En canvi altres temes, com "Omaita", parlen de situacions més tràgiques, com la pèrdua d'una mare per a un nen. "La meua germana sempre m'ha comentat que 'Cançons de bressol' [inclosa al primer disc] és una cançó molt trista, i aquest és un tema on també hi ha imatges de la meua mare. Em sembla que no l'ha arribat a escoltar mai sencera. A 'Omaita' la lletra segurament és molt més dura, però volia donar-li un aire més plàcid i acollidor." Malgrat tot, a les cançons d'El Fill del Mestre s'hi percep un tel d'esperança: "Avui dia em costa creure en la vida. Continuament em fan sentir la sensació que m'estic perdent alguna cosa important. Miro al meu voltant i només veig gent que no es mira als ulls, que passa de llarg, que no para de treballar per tenir, posseir, que tot ho arregla amb el sexe o consumint obsessivament: tot s'hi val per un segon de felicitat... Tot ha de ser instantani, i a mi m'agrada mirar-me la vida des dels ulls d'un artesà".

NO HI HA ESCENA

El primer disc d'El Fill del Mestre, 78, li va valer que la crítica dels Premis ENDERROCK el considerés com l'artista revelació de l'any 2006. "El disc va obrir un camí que em va permetre continuar fent música. L'any passat vam tocar a festivals com l'Altaveu, el BarnaSants i el Senglar Rock i vam fer més de quaranta concerts. Amb el segon la idea és pujar una altra escala i anar fent via per aquests camins del senyor", explica Gasion. Ell, però, no se sent de cap escena musical, ni la del pop independent, ni tampoc la dels anomenats bandautors. "No crec que existeixi, ni en vull formar part. Això de l'escena musical és una d'aquelles coses que us agrada tant inventar als periodistes, per englobar-ho tot en un mateix sac i tenir menys feina a l'hora de jutjar o etiquetar l'obra d'algú", etziba. "En aquest país petit sempre hem d'estar inventant coses noves i acceptem com una cosa normal que la gent jove que puja no conegui l'obra de Raimon, Pi de la Serra o Jaume Arnella." I afegeix: "Quan algú s'il·lumina i diu que hi ha una nova escena es trenca radicalment amb la que es creia que hi havia fins llavors, l'anterior es destrueix, deixa d'existir, llavors es fan servir paraules com alternatius, independents, renovadors... però al final tots acabem cometent els mateixos errors del passat".

"SI ENS MANCA PÚBLIC, POTSER NO HO FEM TAN BÉ COM DIU LA CRÍTICA"

La crítica, però, parla d'un esclat creatiu que no troba ressò en forma de públic: "Potser no ho estem fent tan bé com diu la crítica. Esperem massa de la música, quan no hi ha prou infraestructures per esperar tant i encara hi ha una ressaca del bombardeig mediàtic del 'rock català'. Des de llavors que es vol construir la casa per la teulada, i al final et quedes amb la sensació que els músics estem tocant per als músics i que els escriptors escriuen per als escriptors".

La culminació d'*Aquella estranya mania de creure en la vida* és una versió del poema del lleidatà Màrius Torres "Cançó a Mahalta", popularitzat per Lluís Llach. "És una cançó que sempre m'ha tocat, i quan en Juan Miguel Morales [cap de fotografia d'ENDERROCK] em va demanar si volia tocar algun tema d'en Llach a la seva exposició sobre el cantant, vaig proposar-li aquesta. A més, també em feia gràcia tornar a Màrius Torres el seu lleidatà original." Els poetes i músics lleidatans estan poc reivindicats? "Home, encara som la Ciutat Llunyana, molta gent sap on és Leeds, però no sap si Lleida és al Pirineu o si ja és l'Aragó. M'ho han preguntat més d'un cop! Però últimament hi ha una llum que ens mira de reüll..."

El Fill del Mestre no s'atura. Tot just presentat aquest segon treball, ja prepara un nou projecte: ni més ni menys que un disc doble. "Ara estic acabant de compondre les cançons, i la veritat és que estic força content del resultat. Serà bastant més dur, amb cançons basades en l'escriptura automàtica com feien la gent de la generació *beat* i altres de més elaborades. També tinc al cap de publicar un disc de cançons infantils a quatre mans amb el coproductor i guitarrista Txabi Àbrego."